

Sarah Morganová

Vianočný ÚNIK

Vianočný
ÚNIK

Vianočný
ÚNIK

SARAH MORGANOVÁ

Original title: Sarah Morgan: THE CHRISTMAS ESCAPE
Copyright © 2021 by Sarah Morgan
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.
Cover © 2022 by Harlequin Enterprises ULC
Cover Design: Mary Luna
Cover Image: Shutterstock and Getty
Art Direction: Erin Craig

Translation © Anna Kompasová, 2022
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2022

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0281-0

S láskou venujem Dawn.

1

Robyn

Neodvážila sa dúfať, že sa to stane. Nieкто menej cynický by to pokladal za vianočný zázrak, lenže Robyn už na zázraky neverila. Bola vystrašená na smrť, no pod tým strachom sa skrýval záblesk čohosi iného. *Nádeje*. Kaleidoskop emócií v jej vnútri odrážal víriace sa trblietavé farby na oblohe. Tu vo švédskom Laponsku, severne od polárneho kruhu, priezračná obloha a jasné zimné noci prilákali veľa ľudí, aby noc čo noc pozorovali polárnu žiaru.

Otvorili sa za ňou dvere, začula vízganie krokov v hlbokých závejoch a pocítila, ako ju objímajú Erikove ruky.

„Poď dnu. Je zima.“

„O chvíľu. Rozmýšľam...“ V divokej krajine, kde dominovala príroda a kde si človek pod ružovo sfarbenou oblohou pripadal bezvýznamný ako mravec, sa jej uvažovalo najlepšie. Všetky jej hlúpe, sebecké, riskantné či trápne činy zrazu stratili svoju dôležitosť, pretože toto miesto k nim bolo ľahostajné.

Stromy sa skláňali pod ťarchou čerstvo napadaného snehu, ich konáre sa trblietali striebornomodrou inováťou. Od chladu

jej znečitliveli líca a skrehli mihalnice, no ona si všímala len krásu navôkol. Inštinkt ju nabádal siahnuť po fotoaparáte, hoci ním túto scenériu zachytila už nejdeden raz.

Prišla sem, aby unikla osobe, ktorou bola, a činom, ktoré spáchala. Zamilovala sa do tohto miesta a do tohto muža. Potvrdilo sa, že človek sa môže od základov zmeniť, ak ho delí dostatočná diaľka od tých, ktorí ho poznali.

Erik jej stiahol kapucňu na páperovej bunde nižšie na čelo. „Ak myslíš na minulosť, tak prestaň.“

Ako má prestať?

Rebelka Robyn.

Svoje staré ja už nespoznávala, akoby sa pozerala na starú fotku a nevedela sa na nej nájsť. Kto bola tá žena?

„Nechce sa mi veriť, že príde. Naposledy som ju videla, keď mala tri roky.“

Jej neter. Dcéra jej sestry.

Robyn si spomenula na malého usmievavého anjelika s ružovými lícami a s plavými kučierkami. Spomenula si na nevinnosť a na prejav prijatia i na prchavú nádej na nový začiatok. Potom všetko pokazila, tak ako vždy.

Sestra jej vtedy zakázala nadviazať v budúcnosti kontakt. V sestrinej dokonalej rodinke pre Robyn nebolo miesto. Dokonca aj teraz, po mnohých rokoch, sa pri spomienke na ich posledné stretnutie rozochvela a prišlo jej nevoľno. Snažila sa predstaviť si neter ako ženu. Podobala sa na svoju mamu? Vždy keď si Robyn spomenula na sestru, rozvírili sa v nej emócie. Láska. Nenávisť. Závist. Podráždenie. Netušila, že všetky môžu byť naraz prítomné v rámci jedného vzťahu.

Elizabeth bola miláčik rodiny. Dokonalá princezná, a, aspoň dočasne, jej najlepšia priateľka.

Čas zmiernil agóniu na bôľ.

Putá zostali prerušené, až kým Robyn neprišiel ten e-mail.

„Prečo sa ozvala až teraz, po takom dlhom čase? Má tridsať. Je dospelá.“

Sčasti sa túžila tešiť, no život ju naučil opatrnosti a bola si vedomá toho, že ich stretnutie nebude jednoduché. Čo ak jej neter hľadá odpovede? A čo ak pravda bude bolieť?

Dával jej život druhú šancu alebo dôjde k ďalšej emočnej zrážke?

„Opýtaš sa jej. Priamo zoči-voči,“ podotkol Erik. „Chápem, že si nervózna.“

„Som.“ Nič pred ním netajila, hoci jej chvíľu trvalo, kým nadobudla dôveru, že ich vzťah vydrží. „Je to cudzí človek. Moja jediná žijúca príbuzná.“

Jej sestra zahynula pred dvoma rokmi. Zrazilo ju auto, keď prechádzala cez cestu. Čo sa stalo, už sa neodstane. Dvere do minulosti sú zatvorené.

Erik ju zovrel pevnejšie. „Tvoja neter má dcéru, zabudla si? Máš dvoch príbuzných. Troch, ak rátaš aj jej manžela.“

Rodina. Musela si zvyknúť na život bez nej.

Držala sa bokom, ako znel príkaz. Nikoho nekontaktovala. Svoj život od základov prebudovala. Pretvorila samu seba. Pochovala svoje dávne činy a odsťahovala sa čo najďalej od starých spomienok. V meste si často pripadala ako v pasci. Dusila ju minulosť. Tu, v zasneženej divočine, kde jej na dvere klopala príroda, sa cítila slobodná.

Lenže minulosť si k nej našla cestu v e-mailovej schránke.

Som Christy, Vaša neter.

„Bola chyba pozvať ju sem?“ Prvý raz pozvala minulosť do prítomnosti. „Odhlíadnuc od toho, že sa nepoznáme, obľúbi si to tu?“ Pre ňu to bola láska na prvý pohľad. Ticho. Krajinu v tomto ročnom období objímali modro-zelené víry a tlmená

žiara na oblohe. Pre ňu ako fotografku bolo svetlo nekonečným zdrojom očarenia a inšpirácie. Nebo oplývalo odtieňmi a tónmi, aké nevidela nikde inde na svete: temnomodrými ako polnoc, nefritovozelenými, lososovými a staroružovými.

Vravelo sa, že život na severe je drsný a ťažký. Robyn taký zakúsila už predtým, tento jej však ťažký nepripadal. Zimu nemeral len teplomer, išlo o vnútorné prežívanie. A jej bola zima. Mrázila ju zvnútra a nedala sa zahnať termooblečením ani páperovou bundou.

Teplu jej bolo, len keď bola s Erikom.

„Vianoce v Laponsku?“ spýtal sa pobavene. „Ako by sa jej tu mohlo nepáčiť? Najmä keď má dieťa. Kde inde by sa s ním hrala v snehu, kým sa spúšťala sa v lese na sánkach?“

Robyn hľadela na stromy. Aj podľa nej tunajšia krajina predstavovala raj pre dieťa, ktoré sa nevie dočkať Vianoc, hoci to bolo na stretnutí s neterou vedľajšie. S deťmi mala málo skúseností a nikdy netúžila po vlastných. Jej rodina bol Erik. Psy. Les. Obloha. Podmanivá, neúprosná divočina, v ktorej sa cítila doma viac ako kdekoľvek inde.

Vidiecky dom sa v Erikovej rodine dedil z generácie na generáciu. Erik po pozemku pristaval chatky, ktoré oslovili aj najvyberavejších hostí. Zvyčajne nimi boli nároční cestovatelia, hľadajúci únik z reality. Dobrodružné typy, ktoré si potrpeli na luxus a nelákala ich predstava vydať sa do treskúcej zimy a spoznávať zalesnenú krajinu na lyžiach či v snežniciach. Občasným záujemcom Erik ponúkol služby sprievodcu a ona im rada ukázala, ako fotoaparátom zachytiť polárnu žiaru, keďže sa nedala predvídať. Robyn sa vďaka tomu naučila trpezlivosti – umeniu čakať, kým jej príroda ukáže to, v čo dúfala.

Tlmené svetlo polárnej žiary bolo možné vidieť cez zasnežené konáre z dvoch chatiek uhniezdených v lese. Celkovo ich bolo päť, každá pomenovaná po arktickom divom zvierati:

Vlk, Sob, Los, Rys a Medveď. Útulné chatky mali francúzske okná a ponúkali úchvatný výhľad na les aj na oblohu. Oblúbené boli Snežné kúpele, ktoré vymyslela Robyn. V centre pozornosti bol wellness prepojený s okolitou prírodou. Jej malý tím využíval miestne zdroje vždy, keď sa dalo. Hostí vyzývali, aby si so sebou nebrali mobily ani hodinky.

Erik mal pravdu. Bol to dokonalý únik z reality. Otázka neznela *Oblúbi si to tu?*, ale *Oblúbi si mňa?*

Zachvátila ju panika. „Keď som Christy videla naposledy... nedopadlo to dobre.“ Príhoda s mačiatkom. Spomienka na tú návštevu sa jej vryla do duše. Napriek dobrému úmyslu sa to skončilo zle. „V akom veku si deti začínajú pamätať udalosti? Pamätá sa, čo sa stalo?“ Dúfala, že nie. Aj teraz, po tolkých rokoch, sa jej v myslí prehrávali sestrine posledné slová.

Všetko pokazíš. Nechcem ťa vo svojom živote.

Robyn sa pritisla k Erikovi a on ju pevnejšie objal.

„Stalo sa to dávno, Robyn. Je to minulosť.“

„Lenže ľudia na minulosť nezabúdajú, však?“ Čo o nej sestra narozprávala neteri?

Rebelka Robyn.

Ktovie, čo by povedala sestra, keby ju videla teraz. *Šťastnú.* Vydátú za muža, ktorého miluje a býva s ním. So slušným zárobkom, hoci Elizabeth by jej prácu určite považovala za netradičnú.

Christy bola šťastne vydatá a zrejme viedla idylický vidiecky život tak ako jej mama.

Čo by povedala Elizabeth, keby vedela, že jej dcéra príde na návštevu?

Robyn sa zachvela a zvrtila sa k chate.

Elizabeth by to nepotešilo, a keby sa tomu mohla vyhnúť, urobila by to. Nechcela by, aby jej sestra zamorila dcérin dokonalý život.

2

Christy

„Žiješ svoj sen, Christy, žiješ svoj sen.“ Christy strčila „Zvedro pod kvapkajúcu rúru v kúpeľni na prízemí a so zúfalým výrazom sa zadívala na zväčšujúci sa flak na strope. Občas mala pocit, že žije v site, nie v dome.

Povie Sebovi o najnovšom probléme? *Ak sa pokazí ešte niečo...*

Možno mu to spomenie až o pár dní. Alebo to dá opraviť a nezmieni sa o tom. Ešte jej zostali nejaké úspory po mame.

V hrubom svetri sa oprela o stenu.

Vianoce boli jej najobľúbenejšie obdobie v roku. Teplo, pohoda, vôňa vianočného stromčeka a pečenie dobrôt. Tradícia a spolupatričnosť. Dúfala, že vidiecky dom tieto príjemné stránky umocní. Namiesto toho ich postupne ničil.

Malo to byť inak. Túžila vytvoriť pre svoju rodinu dokonalý domov. Predstavovala si domáce zvieratá, slnko, jabloňový sad, polia posiate sedmokráskami, rozprávkové Vianoce a dom, ktorý by zbožňovali tak veľmi, že by sa stal ďalším členom rodiny.

Zachmúrene hľadela na flak a cítila zradu. Ak by bol dom naozaj členom rodiny, v tejto chvíli by sa rozprávala s právnikom. Na ten deň mala plány: v zápisníku čakalo na vyškrtnutie dvadsaťdva položiek, ktoré úhľadne spísala podľa dôležitosti. *Ach, ako rada škrtala!* Doteraz sa však nedostala ani k jednému riadku. Dom odmietal spolupracovať.

Keď ho zbadala prvý raz, zaliaty júnovým slnkom, bola to láska na prvý pohľad. Vtedy jej zišlo na um, že keby tu mohla bývať, už by sa nikdy na nič nestážovala.

Dávaj pozor na to, čo si praješ.

Za všetko mohla ona.

Dom bol mimo ich rozpočtu a Seb sa zdráhal minúť viac, ako si vyhradili. Presvedčila ho, že si poradia. Priniesť nejaké obete sa v porovnaní s plusmi zdalo bezvýznamné. Každú nedeľu by skúmali zelené aleje a šire polia. Holly by chodila do dedinskej školy a s kamarátmi by sa hrala v krásnej záhrade. Ona by sa stala členkou miestnej komunity. Možno by si zaobstarali aj šteniatko.

Ukázalo sa však, že o voľne žijúce zvieratá tu nebola núdza, a pokiaľ išlo o miestnu komunitu...

Zazvonil jej mobil, pozrela na meno volajúceho a zastonala. Jej prst váhavo krúžil nad displejom. *Odmietni hovor, odmietni hovor...*

Zvíťazili dobré mravy.

„Alison! Rada ťa počujem.“ Strhla sa, lebo na hlavu jej dopadla ďalšia ľadová kvapka. „Áno, slúbila som, že sa ozvem, ale... Či prídem tento týždeň do knižného klubu?“

Povedz nie, Christy. Povedz, že sa ti hnusia knihy, ktoré vyberajú, že sa medzi nimi cítiš menejcenná a v prievane vo farskej hale nemieniš stráviť už ani jeden večer. „Áno, prídem. Nemôžem sa dočkať.“ Každá lož nahlodávala jej sebavedomie o niečo viac. Lenže nezostávalo jej nič iné. Tunajším už aj tak pripadala

podozrivá. Ak by si pohnevala matriarchálnu hlavu dediny, asi by jej v potravinách odmietli predať chlieb a mlieko. „Pohostenie? Dobre, pripravím quiche... Vegetariánsky? Samozrejme.“

Ukončila hovor a zavrela oči.

„Si trápna, Christy. Trápna.“

Jediný spôsob, ako sa vymaniť z područia knižného klubu a neskutočne nudného dobročinného výboru, bolo presťahovať sa. Nebol to až taký zlý nápad.

Ak by v novinách písali pravdu a každý sa túžil presťahovať z mesta na vidiek, dom by dali na trh už na jar alebo v lete. Zájemci by sa možno zamilovali do tohto rozprávkového domčeka rovnako ako ona. Pravda by im dala facku, až keby držali v rukách kľúč.

„Mami!“ ozval sa z kuchyne výkrik.

„Už idem!“ Christy pohrozila stropu ukazovákom. „Vydrž. Ak sa prepadneš pred Vianocami, bude medzi nami koniec. Opustím ťa!“ Spochabela. Rozprávala sa s domom ako s človekom, ktorý k nej prechovával zášť.

Zavrela za sebou dvere a v duchu vymýšľala pútavý inzerát.

Krásny vidiecky dom na predaj. Vhodný pre rodinu, ktorá zbožňuje prievan, zaujíma sa o miestne divé zvery (myši, netopiere, potkany a príležitostne veveričky) a rada do vzduchu vyhadzuje peniaze. Záujem o nudné knihy a o skostnatených miestnych obyvateľov podmienkou.

„Mami!“ Výkrik bol tentoraz hlasnejší a Christy sa náhlila do kuchyne. „Ach, Holly, čo si to stvárالا?“

„Namaľovala som ti obrázok.“ Holly jej nadšene zamávala výkresom pred nosom. Christy sa chabo usmiala.

„Väčšinu z neho máš vo vlasoch a na tvári.“

„Je mi to jedno.“

„Vidím.“ Niekedy premýšľala, či je Holly naozaj jej dcéra. V jej veku rada nosila šaty a bola poriadkumilovná. No Holly

bola vo svojom živle, keď liezla po stromoch alebo zo zeme vyhrabávala dážďovky.

„Koľkokrát sa musím vyspať do Vianoc?“ So štetcom v ruke poskakovala na stoličke a prskala farbou po stole. „Pôjdeme do Laponska už dnes?“

„Dnes nie. Ešte sedem ráz sa vyspinkáš a potom pocestujeme. A keď sa vyspinkáš štrnásťkrát, budú Vianoce.“ Christy schytila handru a poutierala rozfrkanú farbu. Na okno bičoval dážď. Ich malá záhradka, ktorá v letných mesiacoch pôsobila idylicky, sa zmenila na povädnuté dopustenie. „Nemávaj štetcom, zlatko.“

Na mobile si pozrela predpoveď počasia a nálada jej klesla, lebo malo pršať ešte niekoľko dní. Nepochybovala, že dom má pre ňu pripravený ďalší úder. Ďalšiu dieru v streche. Ešte viac vody.

„Chcem ísť do Laponska. Chcem vidieť sneh a polárnu žiaru.“

Aj Christy o tom snívala. Predstavovala si, že Vianoce v tomto dome budú romantické a prežijú ich vo sviatočnej nálade. Lenže bez ohľadu na to, koľko ozdôb alebo svetelných reťazí zavesila na stromček, na mysli mala len útek. Laponsko im dožičí Vianoce, na ktoré nezabudnú – aj preto siahla hlboko do vrecka.

„Zahráme sa v snehu.“

Christy sa tešila na viac než len na sneh. Konečne sa mala stretnúť so svojou tajomnou tetou. So svojou jedinou žijúcou príbuznou. Robyn s manželom vlastnili lukratívne útočisko pre nebojácnych cestovateľov. Snežné kúpele. Pri náročných hostoch si museli udržať chladnú hlavu.

Tá myšlienka jej vyčarila úsmev na tvári. Chladnú hlavu, doslova.

Návšteva jej rebelskej tety by sa asi dala označiť za nebojácnu.

Sčasti sa cítila nelojálna, akoby zradila maminu pamiatku tým, že kontaktovala Robyn. Bolo to smiešne. Bola dospelá. Mama zomrela. Rozhodla sa sama.

Čo také vykonala jej teta, že sa prestala stykať so zvyškom rodiny? Christy nepoznala odpoveď, no zaliala ju vlna empatie. Na vlastnej koži okúsila, že nebolo ľahké spĺňať mamine neskutočne vysoké štandardy.

Si tehotná, Christy? Toho chlapa poznáš len zopár týždňov! Ako si mohla byť taká ľahkovážna? Je to najväčšia chyba tvojho života.

Samozrejme, keď zbadala vnučku, zmierila sa s tým, no obláčik sklamaní sa vždy vznášal nad Christinou hlavou.

„Je šesť hodín. Čas okúpať sa.“ Zľahka vytiahla štetec z dcérkinej ruky. Holly bolo to najlepšie, čo sa jej mohlo prihodiť. Neplánované neznamená nechcené. A nemohla, odmietala ju považovať za chybu.

„Príde aj Santa? Uvidíme ho?“

„Dúfam. Dáme sa prekvapiť.“ Netušila, či tento typ komerčného zážitku ponúkali v okolí tetinho domu. Zaujímal sa Santa o Snežné kúpele? Doprial si občas ľadový kúpeľ či saunu? Tak či onak, nepochybovala, že Holly sa tam bude veľmi páčiť. Pozrela si webstránku tetinej firmy. Lesné chatky pôsobili idyllicky. „Santa má veľa práce.“

„Ako ocko.“

„Ako ocko.“ Christy pozrela na hodinky. Seb jej dal vedieť, že príde domov neskoro. Tento týždeň už tretí raz. Minulý týždeň štyri razy.

Keď si Christy kedysi predstavovala život na vidieku, rátať s tým, že Seb bude pracovať z domu ako dovtedy, situácia v kancelárii sa však vyvinula inak. Bol vystresovaný viac ako zvyčajne a Christy sa nedokázala zbaviť pocitu, že niečo nie je v poriadku.

Nenávidel ich domov? Nenávidel život na vidieku?

V poslednom čase sa v noci budila a rozmyšľala, či presťahovať sa sem nebola chyba. Tunajší život sa nejavil taký, ako si ho vysnívala.

Nešlo len o dom alebo o peniaze. Bola osamelá, hoci sa s tým nikomu nezverila. Po tom, čo len tak-tak presvedčila Seba, aby to tu kúpili, nemohla priznať, že jej chýbajú rušné londýnske ulice a kaviarne. Chýbal jej zhon a hluk a nenáročná spoločnosť cudzích ľudí. Chýbal jej život v teplučkom byte.

Dom spĺňal jej očakávania, kým neprišla prvá zima. Po silnej búrke bolo zrejmé, že treba vymeniť strechu. Bojler sa nadozvo pokazil a jeden kút kuchyne vlhol. Cez Vianoce sa triasli od zimy, no kvôli Holly sa to snažili brať s nadhľadom. Dom ich vyčerpal a to bol ďalší dôvod, prečo Christy naplánovala výlet do Laponska. Nechcela ďalšie Vianoce stráviť ako tie minulé.

Povzdychla si a doupratovala kuchyňu.

Spravila rozhodnutie, s ktorým teraz musí žiť.

Kde bol Seb? Ako mala navariť chutnú večeru, keď ani netušila, o koľkej príde domov? Čas nebol jej priateľ.

Holly si nevšímala mamine obavy. Rukami si chytila tvár a rozotrela si po nej farbu. „Santovi pomáhajú elfovia.“

„Veru tak.“ Aj ona by potrebovala ich pomoc. Ideálne by bolo, ak by dokázali opraviť zatekajúcu strechu.

Laptop odniesla z kuchyne, aby prestrela na večeru.

Ako grafická dizajnérka na voľnej nohe mohla robiť odiaľkoľvek. Dopoludnia pracovala na projektoch pre klientov, pričom jedným očkom dohliadala na dcéru, a druhým sa sústredila na prácu. V dome panovala spúšť po veselom dieťati, ktoré bolo ako utrnuté z reťaze. Zaplavila ju panika. V hlave sa jej ozýval mamin hlas, hoci zomrela pred viac ako dvoma rokmi. *Dávaj jej po jednej bračke. Buď na ňu prísnejšia, Christy. Nauč ju rešpektovať pravidlá. Je to divoška.*

Christy pocítila potrebu obrániť si dcéru. Holly bola smelá, zvedavá a mala dobrodružného ducha, ktorého Christy nemienila udupať. Dcéru obdivovala a občas jej aj závidela. Bola niekedy aj ona taká nebojácna?

Vedela však, že jej mamu v skutočnosti znepokojovalo, ako sa Holly podobá na Robyn.

Teta Robyn v ich rodine slúžila ako odstrašujúci príklad toho, čo sa môže stať, ak sa nedodríava disciplína.

Christy sa nikdy nedozvedela, čo také Robyn vykonala, a kedykoľvek sa na to opýtala, jej mama odpovedala buď *Jej meno v tomto dome nespomínaj*, alebo *Nechceš to vedieť*.

Túžila Christy poznať pravdu? Nebola si istá. Vedela len, že nie je správne mať žijúceho člena rodiny a nebyť s ním v kontakte, teda aspoň sa o to nesnažiť.

Aj keby si s tetou nesadli, celých desať dní strávi bez pomyslenia na dom plný problémov. Desať dní kvalitne prežitého času s rodinou. A s Alix, samozrejme. Pri myšlienke na svoju najstaršiu priateľku jej poskočilo srdce od radosti. Alix bola ako sestra, ktorú nemala. Bolo zvláštne, že s ňou strávila viac Vianoc ako so Seбом a s Holly.

„Namaľovala som ti les.“ Holly nemala štetec, a tak na papier naniesla zelenú farbu prstom.

„Je krásny.“ Zdvihla dcéru do náručia, prešla s ňou k drezu a zmyla jej farbu z rúk, aby les nevyrástol aj na kuchynských stenách. „Ukáž mi na mape Laponsko.“

Holly sa jej vykrútila z náručia, prebehla cez miestnosť a so sústredeným výrazom zastala pred mapou, ktorú Seb prílepil na stenu.

Christy využila voľnú chvíľu a rýchlo naplnila umývačku riadu.

„Našla si ho?“

„Je tu. Zaberá celý vrch. Arktída.“ Holly sa postavila na špičky a zafarbeným prstom prebehla po mape. „No my zostaneme... tu.“ Zabodla prst na sever Švédska a venovala mame nadšený úsmev.

Po otcovi zdedila modré oči a dlhé mihalnice. Pri ich prvom stretnutí Christy rýchlo zistila, že je to vražedná kombinácia. Okamžite mu podľahla, rovnako ako veľa žien pred ňou – aspoň takú mal povest’.

Vzal si však práve ju.

Hrdosť, láska, radosť. Christy zaplavovala spleť pocitov, keď pozorovala dcéru.

Nemala výčitky. Nevrátila by čas. Nič by nezmenila. Okrem domu. Ten by vymenila mihnutím oka, ako by povedala Alix.

Len čo si spomenula na kamarátku, zazvonil mobil a na obrazovke vyskočilo jej meno.

„Alix!“

Holly okamžite uchmatla mobil. „Teta Alix!“

Alix vlastne nebola Hollina teta, ale keďže si boli s Christy blízke ako sestry, pokladala to za vhodné.

„Najprv sa s ňou porozprávam ja.“ Christy vzala mobil mimo dcérinho dosahu. „Pozdravíš sa s ňou, keď skončím.“ Zodvihla Holly voľnou rukou a posadila ju za stôl. Keďže Seb meškal, naskytla sa jej šanca porozprávať sa s kamarátkou a potom pospratávať dom. „Ako je v New Yorku?“

„Chladno.“ Alixin hlas bol jasný a silný. „V decembri tu sneh padá len málokedy, ale tunajšie počasie je celé popletené.“

Christy myslou preblysol únik vody v kúpeľni. „Hovor mi niečo.“

„Môžeme sa porozprávať? Neruším ťa?“

„Nie, rada ťa opäť počujem. Už dlho si sa neozvala.“ Mala by sa priznať, že jej chýbajú dni, keď si písali v jednom kuse? Nie, to by bolo nespravodlivé. Alix si budovala kariéru. Christy